

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **V. D. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-184/LE-VL18-VL08-PS-2015 ze dne 2. prosince 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 A 63/2015 - 45 ze dne 26. ledna 2016,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 A 63/2015 - 45 ze dne 26. ledna 2016 a rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-184/LE-VL18-VL08-PS-2015 ze dne 2. prosince 2015 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Křížákovi, MBA , LL.M., advokátu, se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 16 456 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl dne 20. listopadu 2015 zadržen, neboť k výzvě Policie ČR k prokázání totožnosti nepředložil žádný doklad totožnosti. V rámci dalšího šetření byl žalobce identifikován a bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu, víza a v rozporu s dříve vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.

Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy proto přistoupilo k zajištění žalobce na 90 dnů podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 17. prosince 2015. Následně dne 27. listopadu 2015 žalobce projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Dne 30. listopadu 2015 žalovaný zahájil s žalobcem řízení o mezinárodní ochraně.

[2] Žalovaný poté v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalobce tzv. „přezajistil“ podle § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 17. prosince 2015, maximálně na dobu 110 dnů, neboť shledal, že byly naplněny důvody podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tedy, že bylo důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce v minulosti opakovaně nerespektoval povinnost vycestovat z území uloženou rozhodnutím o správním vyhoštění a nadále pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a platného víza či pobytového oprávnění. Vedení řízení o mezinárodní ochraně s žalobcem bez omezení jeho osobní svobody by proto podle žalovaného mohlo ohrozit veřejný pořádek.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který však shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji. Krajský soud potvrdil názor žalovaného o tom, že v žalobcově případě byly dány důvody představující nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož žalobce ignoroval dvě uložená správní vyhoštění. Tím projevil lhostejnost k českému právnímu řádu. Krajský soud svou argumentaci podpořil poukazem na skutečnost, že nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění naplňuje skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (§ 337 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavřel, že porušování právního řádu, které má trestněprávní dimenzi, zcela nepochybně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. K dalším žalobním námitkám krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného shledává přezkoumatelným v pasáži týkající se práva na respektování rodinného a soukromého života, jakož i v části odůvodňující délku zajištění.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel předně uvedl, že nelegální pobyt na území ČR doprovázený případným nerespektováním správního vyhoštění nemůže sám o sobě představovat vážné nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Na podporu svého názoru stěžovatel rozsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. března 2016 č. j. 5 Azs 2/2016 - 33. S odkazem na jmenovaný rozsudek také označil poukaz krajského soudu na trestněprávní aspekty jeho jednání za porušení principu presumpce neviny (čl. 40 Listiny základních práv a svobod) a ustanovení § 52 s. ř. s.

[6] Stěžovatel dále setrval na své námitce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v otázce zásahu do soukromého života stěžovatele. Tvzení žalovaného i

pokračování

krajského soudu o tom, že daná námitka stěžovatele byla účelová, je neakceptovatelné. Stěžovatel totiž mohl mít celou řadu důvodů, proč se v dřívějších řízeních o své družce nezmínil – strohost a rychlost správních řízení či snaha vyjít vstříc správním orgánům. Z pouhého dřívějšího mlčení stěžovatele o jeho družce proto nelze vyvodit účelovost jeho pozdějších tvrzení. Za nepřezkoumatelné stěžovatel označil také zdůvodnění délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (110 dnů), které údajně sestává pouze z nelogického a neúplného součtu lhůt.

[7] Na základě všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku krajského soudu a považuje jej za správný a zcela přezkoumatelný. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soud navrhl, aby kasační stížnost zamítl. Jelikož vyjádření žalovaného neobsahovalo žádné nové informace ani argumenty, z nichž by Nejvyšší správní soud vycházel, nezasílal je stěžovateli k replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Stěžejní otázkou v nyní projednávané věci bylo, zda stěžovatelovo zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu, ve znění do 17. prosince 2015, bylo zákonné, resp. zda ve stěžovatelově případě bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

[12] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v rozhodném znění platí, že ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[13] Žalovaný zdůvodnil nebezpečí, které měl stěžovatel představovat pro veřejný pořádek, tím, že na území ČR pobýval nelegálně a že nerespektoval předchozí rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Krajský soud tuto úvahu aproboval, jeho závěry však neobstojí ve světle právních názorů vyslovených v dřívějších rozhodnutích jiných senátů Nejvyššího správního soudu.

[14] Nejvyšší správní soud, naposled v rozsudku 5. senátu ze dne 10. března 2016 č. j. 5 Azs 2/2016-30, na jehož odůvodnění v podrobnostech lze odkázat, uvedl, že samotná skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje k závěru o tom, že tento žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Již v rozsudku ze dne 17. září 2013 č. j. 5 Azs 13/2013-30, č. 2950/2014 Sb. NSS, totiž Nejvyšší správní soud z judikatury rozšířeného senátu tohoto soudu a z rozhodovací činnosti Soudního dvora EU dovodil, že otázku, zda je důvodné se domnívat, že by zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu] nutno posuzovat stejně jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců]. Nejvyšší správní soud přitom dovodil, že s ohledem na požadavky plynoucí z unijního práva a z čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je třeba pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vykládat tak, že zahrnuje toliko jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

[15] V souladu s tím Nejvyšší správní soud v řadě rozhodnutí (např. v rozsudcích ze dne 16. prosince 2013 č. j. 5 Azs 17/2013-22, ze dne 5. února 2014 č. j. 1 Azs 21/2013-50 či ze dne 16. dubna 2015 č. j. 7 Azs 71/2015-31) konstatoval, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Konkrétně ve zmíněném rozsudku ze dne 5. února 2014 č. j. 1 Azs 21/2013-50 Nejvyšší správní soud uvedl, že „samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“ Také v nyní projednávané věci přitom žalovaný i krajský soud za důvod nebezpečí, které žalobce může představovat pro veřejný pořádek, uvedl nerespektování správního vyhoštění.

[16] V nyní posuzované věci proto musel i 6. senát Nejvyššího správního soudu následovat právní názory vyslovené v dřívějších rozhodnutích tohoto soudu, a dospět k závěru, že rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí žalovaného ve světle citované judikatury neobstojí. Z důvodu, že jde o věc vztahující se k nyní již „historické“ právní úpravě před 17. prosincem 2015, jak bude dále vyloženo, přitom ani neshledal důvod, aby se od dříve vyslovených právních názorů odchýlil prostřednictvím předložení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[17] Pro opačný závěr nesvědčí ani jiná dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2015 č. j. 1 Azs 193/2015-29, z něhož vycházel krajský soud, skutečně byla v případě daného stěžovatele potvrzena existence nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. V onom případě však zdrojem nebezpečí nebylo pouze nerespektování správního vyhoštění, ale i vyhoštění

pokračování

soudního, které bylo cizinci uloženo v rámci trestního řízení jako trest. Odsouzení cizince pro trestnou činnost hrálo klíčovou roli v naplnění obav také v dalších případech, kdy Nejvyšší správní soud uznal důvodnost zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (srov. např. rozsudek ze dne 12. února 2016 č. j. 5 Azs 16/2016-32 či ze dne 20. května 2015 č. j. 10 Azs 85/2015-29). V obecné rovině tak lze souhlasit s krajským soudem, že z judikatury správních soudů plyne, že nebezpečí pro veřejný pořádek je dáno, pokud intenzita porušování právního řádu cizincem má trestněprávní dimenzi (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. listopadu 2014 č. j. 7 Azs 193/2014-44 a judikaturu tam citovanou).

[18] Co se týče nyní projednávané věci, ze správního spisu však nevyplývá, že by stěžovatel byl odsouzen v trestním řízení. V rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 21. listopadu 2015 č. j. KRPA-466953-17/ČJ-2015-000022 je naopak uvedeno, že policejní orgán během trestního řízení shledal, že stěžovatel nenaplnil subjektivní stránku skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku, a proto jej podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), v rozhodném znění, odevzdal příslušnému orgánu k řešení v režimu zákona o pobytu cizinců. V nyní projednávané věci tedy trestněprávní rozměr kauzy absentoval. Jmenovaný rozsudek č. j. 1 Azs 193/2015-29, o který krajský soud opřel svou argumentaci, proto na nyní projednávaný případ nedopadá. K argumentaci krajského soudu, že nerespektování uloženého správního vyhoštění naplňuje skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku, lze odkázat na výše jmenovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 2/2016-30. Pátý senát v této věci naznal, že závěr krajského soudu, že stěžovatel nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění naplnil znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 337 trestního zákoníku, byl v rozporu s principem presumpce neviny podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i s § 52 odst. 2 s. ř. s., podle kterého si soud ve správním soudnictví nemůže bez dalšího sám učinit úsudek o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou nesprávného právního posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť nesprávně podřadil stěžovatelovu situaci pod § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a dále v rámci své argumentace nerespektoval princip presumpce neviny.

[20] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud poukazuje na nedávný legislativní vývoj dotčené právní úpravy v souvislosti s novelou zákona o azylu provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. Napříště podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve znění účinném od 18. prosince 2015 platí: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“ S účinností od 18. prosince 2015 tak zákon o azylu obsahuje vhodnější důvod pro zajišťování cizinců žádajících o mezinárodní ochranu

s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, což do budoucna umožňuje vyhnout se praxi nadužívání zajištění z důvodu nebezpečí pro veřejný pořádek (blíže viz jmenovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 2/2016-30). Zákon navíc v souladu s čl. 8 odst. 2 nové přijímací směrnice č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, nově ukládá ministerstvu povinnost před přistoupením k vydání rozhodnutí o zajištění posoudit mírnější alternativy (zvláštní opatření) ve smyslu § 47 zákona o azylu ve znění od 18. prosince 2015 (povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené). Posouzení možnosti uložení zvláštních opatření ovšem v daném případě provedeno nebylo a vzhledem k opožděné transpozici nové přijímací směrnice (transpozice měla proběhnout do 20. července 2015) ani v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí provedeno být nemohlo. Důsledky takové situace pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu se však Nejvyšší správní soud v daném případě nezabýval, neboť stěžovatel takovou námitku v žalobě ani v kasační stížnosti neuplatnil; navíc by takové hodnocení bylo nadbytečné za situace, kdy rozhodnutí o zajištění v tomto případě nemůže obstát z důvodů vyložených výše.

[21] S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud zjistil pochybení krajského soudu v samotném hodnocení podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu, v tehdejší znění, nepovažuje již za nutné se dále vypořádávat s námitkami ohledně doby, na kterou byl stěžovatel žalobou napadeným rozhodnutím zajištěn, a ohledně otázky, zda a nakolik měla být v případě uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců zvažována otázka zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. K posledně zmíněné otázce tak Nejvyšší správní soud pouze stručně a nad rámec odkazuje na svůj rozsudek ze dne 21. května 2014 č. j. 6 Azs 33/2014-45. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí s přihlédnutím k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, konkrétním okolnostem případu a povaze institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu konstatoval, že v „projednávaném případě byl stěžovatel omezen na svobodě na maximální délku 120 dní, což jistě nelze považovat za dobu, která by mohla ohrozit udržení rodinného života stěžovatele“ (bod 28). Stejný závěr lze vyslovit i v této věci, neboť zjištění bylo stanoveno na 110 dnů a individuální okolnosti případu nevykazovaly tak závažná specifika, která by odůvodňovala odchýlné posouzení.

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. rozsudek krajského soudu v plném rozsahu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Náklady řízení

pokračování

[23] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; i vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatele od placení soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem tak stěžovateli žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat.

[24] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně práv stěžovatele, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele (ustanoven byl již pro řízení o žalobě usnesením krajského soudu ze dne 22. prosince 2015 č. j. 19 A 36/2015-13), Mgr. Petr Křížák, LL.M., MBA, advokát, provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti, a další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 12. února 2016 podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; za dva úkony právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 6 800 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Co se týče odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného zástupce v řízení o žalobě, krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že o nich rozhodne samostatným usnesením. S ohledem na to, že ve spisu se takové usnesení nenachází a že Nejvyšší správní soud ověřil, že vydáno nebylo, rozhodl Nejvyšší správní soud také o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce za řízení o žalobě před krajským soudem. Ustanovený zástupce v řízení před krajským soudem učinil dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Také za řízení před krajským soudem ustanovenému zástupci náleží částka 8 228 Kč za dva úkony právní služby, paušální náhrady § 13 odst. 3 advokátního tarifu a částka odpovídající DPH ve výši 21 %. V celkovém součtu tak bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu částka 16 456 Kč do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2016

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu